

Encara més «Gitanes»

El corresponsal enviat de VALLES a Martorelles, que és un home que quan parla de «gitanes» ho fa de [meravelles, ens explicava, a tal de reportatge, la setmana passada, «l'impacte» i l'aplaudiment que va tenir la última ballada. No volem dir pas que al corresponsal n'hi manqui un [bull, però si que hem intentat d'aquest ball fer-ne un recull. Que amb el permís del nou director i la vènia de vostès, intentarem explicar cada setmana en el VALLES. «Que en el ball de gitanes és feia per Carnestoltes, ho aprofitaven, de cada poble, els més poca-soltes, per sortir a la plaça a fer només que gatades, per poder fer riure, amb les seves «animalades». Un dels números més aplaudits, monstrosos com una [casa, era el que en deien, pomposament «El testament de l'ase». Un que anava disfressat de ruc i de ruc duia les orelles, feia una pila de «rucades», a més d'arrossegar les [escunelles, fins que queia a terra i tot fent el «moribundo», molt [atent, cridava a un notari per poder fer el «seu testament». «Deixo la meva carn magra, als carnicers i els tendrums i els greixos, als cansaladers. La carn tendra, als fondistes i hostalers, i les pellerengues, als butifarrers. La pell la deixo als timbalers, i la sang, als pintors i tintorers. Les ferradures als ferrers, i els ossos, als flauters. La meva cua, als artistes de la pintura, i el dentat, als que encara van a la pastura. Deixo als «burros» la meva paciència, i als savis, la meva intel·ligència. Les orelles les deixo als «miting-aïres» oïents, i les còsses que les rebin els pobres contribuïents. I a tots els germanastres, amics i parents. els deixo la meva fortuna i els meus béns.

Joan de can Català

Diez millones de pesetas costará reparar las instalaciones del Instituto Nacional de Bachillerato de Granollers

Así fueron valorados por el Ministerio de Educación y Ciencia los trabajos reparación de los desperfectos que sufría el Instituto. Por movimientos de la obra a causa de la cercanía del río Congost y por poseer el edificio dos estructuras una de cimentación y otra metálica y, en segundo hay que decir, aunque sea con pena, que no ha

sido respetado por quienes sean.

Diez millones de pesetas valdrá repasar los desaguisados cometidos en el Instituto Nacional de Bachillerato y esperamos que cobre otra, faz y sea respetado. Y lo decimos porque los 70 profesores y los mil quinientos alumnos se lo merecen.

L'Artista i el seu art

ARIMANY

A la Sala de Cultura Sant Jordi de la Caixa d'Estalvis Provincial de Barcelona, presenta quaranta una obra, de temàtica varia.

La seva pintura, com ja tots sabem, presenta un nivell d'independència noble. Es el resultat d'una exploració dosificada per la intuïció del que considera que és el seu itinerari —o aventura?— pictòric personal. Arimany es mou entre l'afany d'organització rítmica del quadre i el goig incansable de l'elaboració cromàtica. La figura femenina és, per a ell, sovint pretext, de la formulació d'uns mòduls on deslliura la continguda personalitat que posseeix, la qual, sempre refrenada intel·ligentment, li permet —a títol de reserva— dosificar la força per tal de repartir-la a les obres que compona.

Des de lluny sembla que l'Arimany només vulgui il·lustrar-nos d'un cert joc per a distreure l'oci. Però de prop és veu clar que en ella, la seva obra, hi ha quelcom convincent i amable ple de madura i experimentada realitat. Hi ha un equilibri entre aquest joc de dibuix i color, en el desenvolupament, del motiu temàtic, ple de remarcable interès, en el qual la saviesa expressiva aconsegueix desenvolupaments d'una bellesa inefable.

En resum: direm altre vegada que l'Arimany, ens presenta una mostra de remarcable interès, en la qual la saviesa expressiva aconsegueix el relat convincent i amable d'uns resultats cromàtico-plàstics inefables.

Josep Algueró